

Minä olen

Olen tässä viime vuoden loppupuolella ja tässä uuden vuoden alussa pohtinut sitä samaa kysymystä, mitä monet nuoret pohtivat. Kuka minä oikeastaan olen? Olen tottunut määrittelemään itseni pitkälti sen perusteella, mitä teen työkseni. Työ on iso osa identiteettiäni, mutta ei se ole sen kokonaisuus. Mitä tai kuka minä olen töiden ulkopuolella? Jos en esittelisi itseäni nuorisotyönohjaajaksi, miten esittelisin itseni? Käyttäisin, totta kai, omaa nimeäni.

Nimi on asia, joka jokaisella meistä on. Oma nimi, oli se lempinimi tai virallinen, kantaa merkityksiä. Nimeen latautuu aina jotain meistä itsestämme. Sanotaan usein, että lapsi on nimensä näköinen. Joskus vanhempien nimisuunnitelmat voivat mennä pieleen, jos lapsi ei synnyttyään näytä yhtään valitulta nimeltä.

Oman nimen ajattelu on mielenkiintoista, sillä siihenhän on niin tottunut. Olisi kummallista, jos yhtäkkiä ihmiset alkaisivat kutsua minua jollain muulla nimellä, varsinkin jos en ole muuttanut itse nimeäni. Jotenkin siihen muodostunut sellainen yhteys, että minun nimeni tarkoittaa minua. Jos joku huutaa kaupan keskellä Krista, minun pääni kääntyy, vaikka tiedänkin, että jollakulla saattaa olla sama nimi kuin itselläni. Joskus on tarkoitettu minua, joskus taas ei.

Jumala kertoo itsestään ytimekkäästi. Hän kertoo olevansa se mitä on. Noissa sanoissa on viisauden siemen myös meille ihmisille. Ihminen on Jumalan kuva, Jumalalle rakas. Eikö se ole aika hyvä asia olla? Olen kuullut monen tavoittelevan suuria sen takia, että voisi olla jotain. Mutta me olemme jo jotakin. Meidän omat tekemämme kestävät vain täällä maan päällä, mutta Jumalan rakkaus kestää ikuisesti. Luotetaan siis siihen, ei omaan tekemäämme kunniaan, tai saavutuksiin. Luotetaan Jumalaan.

Krista Hakkarainen

Nuorisotyöntekijä